

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Til en norsk Gut.

Citation: Richardt, Chr.: "Til en norsk Gut.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid71232/facsimile.pdf> (tilgået 15. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Thi vogt paa det vingede Øjeblik,
der som en Falk slaar ned;
at ikke det røver din Glæde,
at ikke det flyer med din Fred!

Til en norsk Gut.

Du er endnu en lille Pøg
og stumpet nok er Kjolen,
Du staver end i Livets Bog
skjøndt læser reent i Skolen;
Du er livagtig som April
og kan som den os gjække,
er snart i Taarer, snart i Smil
helst midt imellem begge.

Men naaer Du til en tidlig Maj,
og kan som Maj Du love,
saa lov os paa din Sommervej
at bringe grønne Skove;
tag fat mens det er Pløjetid,
spar ej den raske Alder;
da kommer vel en Juni blid
med Roser og Konvaller.

Og holmer Du paa karrig Kyst,
hvor Blomster sparsomt falde,
saa gid Du gjemme ved dit Bryst

den favreste blandt alle!
Og, maa Du brydes med Dig selv,
vil Lykken ej sig lempe,
saa duk Dig dybt i Troens Elv
og rejs Dig som en Kæmpe.

Bliv Mand som Hellig Olafs Mænd,
en Høvding, om Du mægter?
En Helt, om ej med Sværd ved Lænd,
en Arbejdsmand for Slægter!
Lad Saugen gaa fra Gry til Kveld,
skjær Norge gode Planker!
Ej ræd for nogen Moders Sjæl,
kun ræd for onde Tanker.

Da spaaer jeg Dig en Høstens Luft
som Danmarks i September,
da Engen vel har mindre Duft
og Solens Glød sig dæmper,
men dog en Luft saa reen og stærk
saa taagefri og klaret,
naar Øjet seer et Sommerværk
og seer det vel bevaret.

Gaar Kraften da i Vinterhi
bag Snee, som Ingen kaster,
mens Tanken paa sin snelle Ski
til fjerne Minder haster;
gid da din Sjæl, i aabent Vand
fra Hjertets isfri Kilde,
den høje Himmels Stjerneland
maa spejle dybt og stille!

Philosophen og hans Søn.

En Tænker sad en Aftenstund
for Pultens høje Skranke,
med Livets Gaader, Livets Grund
arbejded strengt hans Tanke;
hans lille Søn i Vindvet laa
og holdt saa smaat en Tale
til Solen, som han saae og saae
alt meer og mere dale.

Den Lærde, af sin Grublen træt,
det Skrevne gennemløber,
Slutledet i sit Tankenet
i Ordets Form han støber;
da mærker han som noget Smaat,
der napper ham i Kjolen
og hvisker: »Fader, sig mig blot,
»Hvor skal jeg fange Solen!

»Den lister sig bag Træerne
»om nogle Øjeblikke,
»men om jeg staar paa Tærerne,
»jeg langer den dog ikke;
»jeg maa nok heller skynde mig
»og laane Marens Stige,
»saa gaar det Fader, ikke?» »Nej,
»»det gaar vist ej saa lige!«

Og Faderen sit Hefte ta'er
og vender Drengen Nakken;